

Tuop´on ahma ahnain mielin
surmaa harkiten elävät.
Useinkin kipuaa osma
kelopuuhun ketterästi.

Pimeästä piilostansa,
korven konkelokolosta
putoaa ovela osma
kuin metsän katala aave
niskaan hirvaksen komean,
puree ratki raivokkaasti
poron kaulavaltimoa,
ratsastaa kuin kuolon airut
ilmestysluvun petona,
kunnes sortuu sorja ratsu,
kuolema korahtaa suusta.

Ahma ahmii hurmekuonoin,
raatelee verisin hampain
nytkähtelevää poroa,
ja silmissä käy välähdys
himosta pirullisesta.

Ahma ahnehtii kitaansa
myyrät, pyyt ja ukkometsot,
niin monet elävät metsän.
Pirunpoika julmetuinen
surmaa vaikka hirvisonnin.

Osma siirtää säilöihinsä
teeriä jopa sadoittain.
Käy myös haaska ahmatille.
Vaan jos hukka taikka otso,
metsän messevä omena,
haaskalle osuu samalle,
ahma ratki raivopäänä
ajaakin pakoon molemmat.

Kerran kertoi Karhu-Kaapro,
Kuusamon eränkävijä,
konsa ensin piipustansa
pölytti pöreän pilven,
jotta tuiskivat kipunat:

”Kiilusilmin syötyänsä,
sydänhurmeet juotuansa,

osma pentuna pirujen
oksentaa sydämen, aivot,
rustot runsaat, karvat kaikki,
paistikkaat parahat myöskin;
konkeloon kohoaa taasen
odottamaan uhriansa.”

Niin oli mukana myöskin
filosofi Viljakainen.
Hänpä miettikin minuutin,
kai ehkä parikin siinä,
kotvan tuhdin tuumiskeli,
virkkeen virkki, lauseen laati,
sanellaksensa käkesi
viisauksia visuja:

”Myöskin mielessä inehmon
omp’ on ahman ahneutta,
himoa verisen kuonon.
Sielun peili heijastaakin
monasti inehmoisessa
ahmatin ovelan kiihkon,
konsa kiehtovat setelit,
kaikki markat mammonaiset.”